

JURISPRUDENTIENIEUWSBRIEF • BESTUURSRECHT

Landelijk Bureau Vakinhoud rechtspraak, team bestuursrecht

Externe email redactieJnB@rechtspraak.nl

Telefoon 088 361 1020

Citeertitels JnB 2026

Inhoud

In deze Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht vindt u de volgende onderwerpen:

Algemeen bestuursrecht	2
Schadevergoedingsrecht	3
Omgevingsrecht	4
Omgevingswet	4
Wabo	8
8.40- en 8.42-AMvB's	9
Waterwet	9
Ziekte en arbeidsongeschiktheid	10
Volksverzekeringen	11
Sociale zekerheid overig	12
Bestuursrecht overig	13
AVG	13
Huisvesting	14
Schadevergoeding	14
Toeslagen	15
Vreemdelingenrecht	17
Asiel	17
MvV	18
Procesrecht	18
Richtlijnen en verordeningen	19
Vreemdelingenbewaring	21

De Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht (JnB) komt – uitgezonderd in vakantieperiodes – elke week uit en bevat een selectie van de meest actuele en belangrijkste bestuursrechtelijke jurisprudentie. De uitspraken worden per (deel) rechtsgebied aangeboden. Door in de inhoudsopgave op het onderwerp van voorkeur te klikken komt u direct bij de uitspraken op het desbetreffende rechtsgebied. De essentie van de uitspraak wordt beknopt weergegeven in koptekst en samenvatting. De link onder de uitspraak leidt door naar de volledige tekst van de uitspraak.

Algemeen bestuursrecht

JnB 2026, 996

ABRS, 07-10-2026, [ECLI:NL:RVS:2026:5916](#)

college van burgemeester en wethouders van Boxtel.

Awb 1:2

Verordening huisvesting arbeidsmigranten Boxtel 2022 (Vha 2022)

BELANGHEBBENDE. GEVOLGEN ENIGE BETEKENIS. Verlenen vergunning voor de huisvesting van 400 arbeidsmigranten op de [locatie 1]. I.c. wordt geoordeeld dat de rechtbank terecht heeft geoordeeld dat [persoon] belanghebbende is bij de vergunning. Het oordeel van de rechtbank dat [persoon] rechtstreeks feitelijke gevolgen ondervindt als gevolg van de huisvesting van de arbeidsmigranten is juist. Hij woont namelijk aan de [locatie 2] en doordat een groot aantal migranten wordt gehuisvest zullen daar merkbaar meer verkeersbewegingen plaatsvinden. De rechtbank heeft daarbij ook terecht deze gevolgen gekwalificeerd als gevolgen van enige betekenis. De omstandigheden waar het college vanuit is gegaan, te weten de afstand van 400 meter van de woning van [persoon] tot aan de projectlocatie en het ontbreken van direct zicht vanuit de woning op de projectlocatie zijn hiervoor niet doorslaggevend. Voor de vraag naar de betekenis van de gevolgen zijn namelijk ook andere factoren van belang. Van belang is bijvoorbeeld dat [persoon] aan de [locatie 2] woont en dit de enige ontsluitingsroute is van de projectlocatie naar het centrum en de bedrijfsterreinen van Boxtel. Bovendien heeft [persoon] op de zitting aangegeven dat ook de [locatie 3] dicht langs zijn huis loopt en als sluiproute zal worden gebruikt tussen Boxtel en de projectlocatie.

JnB 2026, 997

ABRS, 07-10-2026, [ECLI:NL:RVS:2026:5927](#)

college van burgemeester en wethouders van Den Haag.

Awb 1:2

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht

BELANGHEBBENDE. Verzoek om handhavend op te treden tegen afsluiting Assumburgweg omdat volgens appellant geen vergunning voor deze werkzaamheden is verleend. I.c. wordt geoordeeld dat de rechtbank terecht heeft geconcludeerd dat appellant geen belanghebbende is bij de werkzaamheden op de Assumburgweg. De woning van appellant ligt namelijk in een stedelijke omgeving op ten minste 200 meter, en daarmee op ruime afstand, van de werkzaamheden. Dat hij vanwege de werkzaamheden tijdelijk moet omfietsen als hij naar zijn huisarts gaat, zoals hij op de zitting heeft gesteld, onderscheidt hem niet voldoende van willekeurige andere weggebruikers. Het college heeft het bezwaar van appellant terecht niet-ontvankelijk verklaard.

JnB 2026, 998

MK ABRS, 07-10-2026, [ECLI:NL:RVS:2026:5891](#)

directeur-generaal van de statistiek.

Awb 6:7, 6:11

VERSCHOONBARE TERMIJNOVERSCHRIJDING. I.c. is terecht geoordeeld dat de directeur-generaal het door appellant gemaakte bezwaar terecht niet-ontvankelijk heeft verklaard. De last onder dwangsom is correct bekend gemaakt door de aangetekende verzending en dat er geen sprake is van een verschoonbare termijnoverschrijding. Terecht is overwogen dat uit de track&trace-gegevens van PostNL blijkt dat PostNL reminderservice-notificaties aan appellant heeft gestuurd. Appellant heeft met de enkele stelling dat hij niets in zijn mailbox heeft ontvangen, onvoldoende feiten en omstandigheden aangevoerd om hieraan te twijfelen. Het niet afhalen en daarmee het niet ontvangen van de aantekende brief komt daarom voor zijn rekening. Verder wordt vastgesteld dat appellant in ieder geval het invorderingsbesluit en het besluit op zijn bezwaar heeft ontvangen. Appellant heeft dan ook niet aannemelijk gemaakt dat hij structureel geen post en e-mails van het CBS ontvangt. Gelet hierop heeft appellant geen feiten en omstandigheden gesteld die tot het oordeel leiden dat hem geen verwijt kan worden gemaakt dat hij het bezwaarschrift te laat heeft ingediend. Daaraan wordt nog toegevoegd dat de directeur-generaal er op heeft gewezen dat de last onder dwangsom, naast de verzending met aangetekende en gewone post, ook aan het juiste e-mailadres van appellant is verstuurd, net zoals een herinnering daarvan. Het CBS heeft toegelicht dat het door de grote hoeveelheid handhavingssaken, vele duizenden per jaar, niet mogelijk is om met alle betrokkenen telefonisch contact op te nemen.

[Naar inhoudsopgave](#)

Schadevergoedingsrecht

JnB 2026, 999

MK ABRS, 07-10-2026, [ECLI:NL:RVS:2026:5715](#)

minister van Landbouw, Visserij, Voedselzekerheid en Natuur.

EVRM 6

Wet openbaarheid van bestuur (Wob)

REDELIJKE TERMIJN. Inwilliging Wob-verzoek. I.c. wordt geoordeeld dat de rechtbank bij de berekening van de redelijke termijn terecht is uitgegaan van de dag waarop de minister het bezwaarschrift heeft ontvangen. Volgens vaste rechtspraak van de Afdeling geldt als uitgangspunt dat in zaken die uit twee rechterlijke instanties bestaan een totale lengte van de procedure van vier jaar redelijk is. De termijn begint met het instellen van het beroep, maar wanneer tijdens de behandeling van een beroep tegen het niet tijdig nemen van een besluit op een aanvraag alsnog een reëel besluit wordt genomen waartegen een beroep van rechtswege ontstaat, wordt ervan uitgegaan dat de termijn aanvangt op de dag waarop het beroep van rechtswege is ontstaan. Dat laatste is in dit geval evenwel niet aan de orde. De minister heeft namelijk geen reëel besluit genomen hangende een beroep tegen het niet tijdig nemen van een besluit. Er is dus ook geen beroep van rechtswege ontstaan tegen dat besluit.

[Naar inhoudsopgave](#)

Omgevingsrecht

Omgevingswet

JnB 2026, 1000

MK Rechtbank Midden-Nederland, 02-10-2026, [ECLI:NL:RBMNE:2026:6695](#)

college van gedeputeerde staten van de provincie Utrecht, verweerder.

Habitatrichtlijn

Omgevingswet 5.1 lid 2 aanhef en onder g

Wet natuurbescherming (Wnb)

Besluit activiteiten leefomgeving (Bal) 11.27, 11:31 lid 3

OMGEVINGSWET. BESCHERMSTATUS WOLF. WIJZIGING HABITATRICHTLIJN. Per 14 juli 2025 is de beschermingsstatus van de wolf in de Europese Unie gewijzigd (de wijziging). De wolf is van bijlage IV (strikt beschermde diersoorten) afgehaald en op bijlage V (beschermde diersoorten) van de habitatrichtlijn geplaatst. In Nederland is de wijziging pas per 11 juli 2026 (en niet met terugwerkende kracht) in de nationale wet- en regelgeving geïmplementeerd en in werking getreden. Pas vanaf die datum geldt er voor het vangen van de wolf in Nederland dus weer een specifieke vergunningplicht. I.c. wordt geoordeeld dat de wijziging kon worden aangenomen met gekwalificeerde meerderheid van stemmen. Dit betekent dat ervanuit moet worden gegaan dat de wolf ten tijde van de besluitvorming van gedeputeerde staten op bijlage V (beschermde) van de habitatrichtlijn stond. Omdat de wijziging op dat moment nog niet was geïmplementeerd, gold er geen specifieke vergunningplicht voor het vangen van de wolf. Geen aanleiding wordt gezien om prejudiciële vragen aan het Hof van Justitie van de Europese Unie te stellen. **MAATWERKVOORSCHRIFT. ZORGPLICHT.** Stellen maatwerkvoorschrift over de zorgplicht voor het vangen van vijf wolven op de Utrechtse Heuvelrug met een strikval. I.c. wordt geoordeeld dat het niet mogelijk is om met een maatwerkvoorschrift van de specifieke zorgplicht af te wijken. In artikel 11:31, eerste lid, van het Bal is bepaald dat een maatwerkvoorschrift kan worden gesteld over artikel 11.27 van het Bal. In het tweede lid van artikel 11:31 van het Bal is bepaald van welke bepalingen met een maatwerkvoorschrift kan worden afgeweken. Artikel 11.27 van het Bal behoort daar niet toe. Zoals ook volgt uit artikel 11:31, eerste en tweede lid, van het Bal kan het bevoegd gezag, tenzij uitdrukkelijk anders bepaald, met een maatwerkvoorschrift immers alleen een algemene regel specifiek maken voor een concrete situatie. Het maatwerkvoorschrift dat gedeputeerde staten hier hebben gesteld kan naar het oordeel van de rechtbank niet worden gezien als het specifiek maken van de algemene regel van artikel 11:27 van het Bal, maar juist als het toestaan van een activiteit die strijdig is met deze specifieke zorgplicht.

JnB 2026, 1001

Rechtbank Oost-Brabant, 29-09-2026, [ECLI:NL:RBOBR:2026:6932](#)

college van burgemeester en wethouders van de gemeente Land van Cuijk.

Omgevingswet 2.7, 22.8

Omgevingsbesluit 2.1 lid 1, 2.1a

Omgevingsplan van de gemeente Land van Cuijk

Algemene Plaatselijke Verordening (APV) 2.12

OMGEVINGSWET. OMGEVINGSVERGUNNING. OMGEVINGSPLANACTIVITEIT. UITWEGEN.

Verlenen omgevingsvergunning omgevingsplanactiviteit, namelijk het aanleggen van betonpaden langs door vergunninghouder geëxploiteerde boomkwekerijen. Een uitwegvergunning is, in tegenstelling tot onder het oude recht, niet langer een aparte activiteit die los kan worden aangevraagd en vergund. Wanneer een aanvraag voor een omgevingsvergunning ten behoeve van een omgevingsplanactiviteit ertoe strekt om oppervlakteverharding aan te leggen die (mede) functioneert als uitweg, dan moet het college dus beoordelen of wordt voldaan aan de beoordelingsregels van de APV. Anders bestaat het risico dat het college impliciet ook een vergunning verleent voor de uitweg. Dit is slechts anders als een aanvrager een aparte aanvraag indient voor de uitwegen. I.c. heeft het college niet beoordeeld of de overdwars gelegen betonpaden uitwegen zijn zoals bedoeld in artikel 2.12 van de APV en, zo het uitwegen zijn, of ze voldoen aan de criteria die dit artikel stelt aan het vergunnen van een uitweg. Die beoordeling had wel moeten worden verricht omdat het college impliciet ook een uitweg lijkt te vergunnen.

JnB 2026, 1002

Rechtbank Noord-Holland, 29-09-2026, [ECLI:NL:RBNHO:2026:13036](#)

college van burgemeester en wethouders van de gemeente Drechterland.

Omgevingswet

Omgevingsplan 22.24, 22.26, 22.27 aanhef en onder i

Besluit bouwwerken leefomgeving (Bbl) 2.29 onder b tot en met r

OMGEVINGSWET. OMGEVINGSVERGUNNING. OMGEVINGSPLANACTIVITEIT.

VERGUNNINGVRIJ. Verlenen omgevingsvergunningen voor legaliseren bouwhoogte dakopbouw op garage. I.c. wordt geoordeeld dat het plaatsen van de dakgoot onder de dakopbouw, vergunningvrij is. Artikel 22.27 van het omgevingsplan beoogt bouwactiviteiten die voorheen als vergunningvrij waren opgenomen in artikel 3 van bijlage II bij het Besluit omgevingsrecht (Bor), onder gelijkwaardige voorwaarden, als vergunningvrije omgevingsplanactiviteit mogelijk te maken. Blijkens de Nota van Toelichting op het Bor kunnen ondergeschikte onderdelen tot een omvang van 0,5 m achterwege blijven bij het bepalen of sprake is van een toename van het bouwoppervlak en/of bouwvolume en of daarom sprake is van een vergunningplichtige activiteit. De wetgever noemt een regengoot als voorbeeld van een ondergeschikt onderdeel. De dakgoot in kwestie is niet meer dan 0,5 m breed en kan daardoor als een ondergeschikt onderdeel worden gezien. Daarmee voldoet de dakgoot aan de vereisten van artikel 22.27, aanhef en onder i, van het omgevingsplan.

JnB 2026, 1003

Voorzieningenrechter Rechtbank Overijssel, 28-09-2026, [ECLI:NL:RBOVE:2026:5772](#)

college van burgemeester en wethouders van Raalte.

Omgevingswet (Ow) 5.37 lid 1, 5.40 lid 2

OMGEVINGSWET. OMGEVINGSVERGUNNING. INTREKKING. ZAAKSgebondenheid.

VERGUNNINGHOUDER. Beroep tegen intrekking omgevingsvergunning op verzoek van ESW voor realiseren klein zonnepark. De voorzieningenrechter overweegt dat de omgevingsvergunning weliswaar een zaaksgebonden karakter heeft en dat eiser grondeigenaar is van het perceel waarop de omgevingsvergunning ziet, maar is van oordeel dat eiser daarmee niet zonder meer als vergunninghouder kan worden aangemerkt. Uit artikel 5.37, eerste lid, van de Omgevingswet volgt dat de omgevingsvergunning geldt voor degene die de activiteit verricht waarop de omgevingsvergunning betrekking heeft. Diegene is de vergunninghouder. Uit de wetsgeschiedenis volgt dat onder 'degene die de activiteit verricht' moet worden verstaan degene die voor het verrichten van de activiteit (eind)verantwoordelijk is. Eiser kan als zodanig niet worden aangemerkt. Daarbij betreft de voorzieningenrechter allereerst dat het zonnepark op het perceel van eiser niet is gerealiseerd. Verder volgt uit het betoog van eiser dat hij in de fase na oprichting van ESW zich vanwege een vertrouwensbreuk (ten dele) heeft afgewend van het project, waarbij onder meer de intentieovereenkomst met de looptijd tot 1 januari 2023 niet is verlengd of is vervangen door één met ESW. Uit het overige betoog van eiser volgt daarnaast slechts dat hij vervolgens op den duur tot het plan is gekomen het landgoed met eventueel een zonnepark te realiseren en dat hij in de onderzoeksfase daarnaar daarover in 2025 in gesprek is geweest met het college over onder meer de status van de omgevingsvergunning. Daaruit blijkt niet dat eiser ten tijde van het intrekkingbesluit op grond van artikel 5.37, eerste lid, van de Omgevingswet kon worden aangemerkt als vergunninghouder.

JnB 2026, 1004

Voorzieningenrechter Rechtbank Overijssel, 24-09-2026, [ECLI:NL:RBOVE:2026:5661](#)

college van burgemeester en wethouders van Ommen.

Omgevingswet 5:32, 5:34

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (Wabo) 2.22

Besluit bouwwerken leefomgeving (Bbl) 7.1

OMGEVINGSWET. HANDHAVING. VOORSCHRIFT OMGEVINGSVERGUNNING. BOUWEN.

SLOPEN. MAATWERKVOORSCHRIFT. Last onder dwangsom. I.c. wordt geoordeeld dat het betoog van verzoekster dat sprake is van een evident onrechtmatig vergunningsvoorschrift een redelijke kans van slagen heeft. Het handhavingsbesluit is volledig gebaseerd op de bepaling in paragraaf 4 onder 7 van de omgevingsvergunning. Naar voorlopig oordeel moet deze bepaling worden aangemerkt als een (afdwingbaar) voorschrift, gelet op de verplichtende redactie ervan. Het standpunt van het college dat in beginsel uitgegaan moet kunnen worden van een onherroepelijke omgevingsvergunning en dat daarom in beginsel ook moet worden uitgegaan van de rechtmatigheid van het betreffende voorschrift, wordt onderschreven. Dit kan echter anders liggen als sprake is van een evident onrechtmatig vergunningsvoorschrift, dat in strijd is met hogere regelgeving.

[...] 1.1. Op 4 september 2026 heeft de toezichthouder een controle uitgevoerd op de percelen waarop verzoekster een bouwproject wil realiseren. Door de toezichthouder is vastgesteld dat gestart

zou worden met de sloopwerkzaamheden zonder dat daartoe een sloopveiligheidsplan was ingediend. Daarmee is het voorschrift dat volgt uit paragraaf 4 onder 7 uit de omgevingsvergunning van 27 maart 2026, die is verleend ten behoeve van de bouwwerkzaamheden (hierna: omgevingsvergunning), niet nageleefd. Gezien deze overtreding heeft de toezichthouder de sloopwerkzaamheden ter plaatse stilgelegd.

[...] 2.2.2. De voorzieningenrechter komt tot het voorlopige oordeel dat het bezwaar een redelijke kans van slagen heeft.

2.2.3. In de eerste plaats kijkt de voorzieningenrechter daarbij naar de Omgevingswet (hierna: Ow) waaruit volgt dat bouwen iets anders is dan slopen; het betreffen van elkaar te onderscheiden activiteiten. Voor sloopwerkzaamheden biedt de Ow ook een apart regime dat is neergelegd in afdeling 7.1 van het Besluit bouwwerken leefomgeving (hierna: Bbl). Daaruit volgt dat een sloopmelding moet worden gedaan, waarbij een risicomatrix moet worden overgelegd en dat eventueel maatwerkvoorschriften kunnen worden gesteld. Verzoekster heeft deze sloopmelding op 27 augustus 2024 ingediend. Deze is door het college beoordeeld en als zodanig geaccepteerd, daaraan zijn geen verdere maatwerkvoorschriften verbonden. Op basis van de sloopmelding heeft verzoekster de sloopwerkzaamheden mogen uitvoeren en ook al deels uitgevoerd (het verwijderen van dakbedekking en asbestsanering).

2.2.4. In de tweede plaats maakt de voorzieningenrechter een vergelijking met artikel 2.22 van de Wet algemene bepalingen omgevingswet (hierna: Wabo) en daarbij behorende vaste rechtspraak. In artikel 2.22 van de Wabo is bepaald dat aan een omgevingsvergunning voorschriften worden verbonden die nodig zijn met het oog op het belang dat voor de betrokken activiteit is aangegeven. Uit vaste rechtspraak – waarnaar verzoekster ook heeft verwezen – volgt dat aan een omgevingsvergunning geen voorschriften mogen worden verbonden die betrekking hebben op een andere activiteit dan waarvoor de omgevingsvergunning is verleend. Uit de wetsgeschiedenis met betrekking tot artikel 5:32 van de Ow, inmiddels 5:34 van de Ow, leidt de voorzieningenrechter voorts af dat niet is beoogd ten aanzien hiervan een wijziging te brengen. De omgevingsvergunning ziet enkel op de activiteiten bouwen (omgevingsplan) en bouwen (technisch). Omdat bouwen en slopen andere activiteiten zijn en voor slopen een apart regime geldt, is de voorzieningenrechter voorlopig van oordeel dat aan de omgevingsvergunning dan ook geen voorschrift voor de activiteit slopen kan worden verbonden.

2.2.5. De voorzieningenrechter heeft in de derde plaats beoordeeld of het voorschrift in paragraaf 4 onder 7 van de omgevingsvergunning kan worden aangemerkt als een maatwerkvoorschrift zoals bedoeld in afdeling 7.1. van het Bbl. De voorzieningenrechter is voorlopig van oordeel dat dit niet kan. De omgevingsvergunning heeft namelijk geen betrekking op sloopwerkzaamheden. Daarbij betreft de voorzieningenrechter ook dat het college naar aanleiding van de sloopmelding al de bevoegdheid had om maatwerkvoorschriften te stellen, maar deze niet heeft toegepast. Ook heeft de voorzieningenrechter geen duidelijke motivering van het college gezien waaruit volgt wat concreet de aanleiding zou zijn om in de omgevingsvergunning voor de bouwactiviteiten alsnog een specifiek voorschrift ten aanzien van de sloopwerkzaamheden op te nemen, anders dan de mogelijkheid die al bestond naar aanleiding van het doen van de sloopmelding. [...]

[Naar inhoudsopgave](#)

Wabo

JnB 2026, 1005

ABRS, 07-10-2026, [ECLI:NL:RVS:2026:5927](#)

college van burgemeester en wethouders van Den Haag.

Algemene wet bestuursrecht (Awb) 1:2

Wet algemene bepalingen omgevingsrecht (Wabo)

WABO. HANDHAVINGSVERZOEK. BELANGHEBBENDE. Verzoek om handhavend op te treden tegen afsluiting Assumburgweg omdat volgens appellant geen vergunning voor deze werkzaamheden is verleend. I.c. wordt geoordeeld dat de rechtbank terecht heeft geconcludeerd dat appellant geen belanghebbende is bij de werkzaamheden op de Assumburgweg. De woning van appellant ligt namelijk in een stedelijke omgeving op ten minste 200 meter, en daarmee op ruime afstand, van de werkzaamheden. Dat hij vanwege de werkzaamheden tijdelijk moet omfietsen als hij naar zijn huisarts gaat, zoals hij op de zitting heeft gesteld, onderscheidt hem niet voldoende van willekeurige andere weggebruikers. Het college heeft het bezwaar van appellant terecht niet-ontvankelijk verklaard.

JnB 2026, 1006

ABRS, 07-10-2026, [ECLI:NL:RVS:2026:5917](#)

burgemeester van Stichtse Vecht en het college van burgemeester en wethouders van Stichtse Vecht.

Algemene Plaatselijke Verordening Stichtse Vecht (APV)

Omgevingsplan Stichtse Vecht

WABO. HANDHAVING. LAST ONDER DWANGSOM. OVERTREDING. SHISHA LOUNGE.

Opleggen last onder dwangsom aan eigenaar [café restaurant] mede strekkende tot het staken en gestaakt houden van het exploiteren van een shisha lounge, door de waterpijpen uit de horecagelegenheid te verwijderen en verwijderd te houden, of het aanbieden dan wel verstrekken van (waterpijp)rook- en tabakswaaren te staken en gestaakt te houden. I.c. heeft de rechtbank terecht geoordeeld dat de burgemeester zich op het standpunt heeft kunnen stellen dat [café restaurant] met name is gericht op het verstrekken en ter plaatse nuttigen van waterpijpen en dus het karakter heeft van een waterpijpcafé. Dat er ook drank en eten werd aangeboden, dat er menukaarten aanwezig waren met drank en voedsel, die ook in voorraad waren, terwijl [café restaurant] ook over een ingerichte keuken beschikt, doet hier niet aan af omdat dit van ondergeschikt belang was. De rechtbank heeft dan ook terecht geoordeeld dat appellante de APV heeft overtreden door een waterpijpcafé te exploiteren zonder vergunning van de burgemeester. De Afdeling kan zich verder vinden in het oordeel van de rechtbank dat appellante het Omgevingsplan heeft overtreden, omdat het verstrekken van waterpijpen op dit perceel niet is toegestaan.

Jurisprudentie Wabo-milieu:

- Rechtbank Overijssel, 25-09-2026, [ECLI:NL:RBOVE:2026:5328](#);

- Voorzieningenrechter Rechtbank Gelderland, 23-09-2026, [ECLI:NL:RBGEL:2026:7263](#).

[Naar inhoudsopgave](#)

8.40- en 8.42-AMvB's

Jurisprudentie Activiteitenbesluit milieubeheer:

- Rechtbank Limburg, 23-09-2026, [ECLI:NL:RBLIM:2026:10050](#);
- Rechtbank Gelderland, 26-08-2026, [ECLI:NL:RBGEL:2026:6682](#).

[Naar inhoudsopgave](#)

Waterwet

JnB 2026, 1007

MK Rechtbank Noord-Nederland, 02-10-2026, [ECLI:NL:RBNNE:2026:4270](#)

minister van Infrastructuur en Waterstaat.

Waterwet 2.1

Habitatrichtlijn (Hrl) 6 lid 3

Beleidsregels grote rivieren (Beleidsregels) 3 lid 1 onder b, 6

WATERWET. Verlening watervergunning herinrichting recreatiepark.

INSPRAAK. I.c. slaagt het betoog van eiser niet dat de minister op grond van de Hrl gehouden was om in dit geval inspraak te bieden.

BELEIDSREGELS. Geoordeeld wordt dat de minister bij het verlenen van de watervergunning ten onrechte toepassing gegeven aan artikel 3, eerste lid, onder b, van de Beleidsregels. De aangevraagde ophoging had moeten worden getoetst aan artikel 6 van de Beleidsregels. Dat heeft de minister niet gedaan.

WATERVERGUNNING. Geen grond wordt gezien voor het oordeel dat de watervergunning in dit geval door de minister is verleend in strijd met artikel 2.1, eerste lid, onder b en c, van de Waterwet. Met zijn enkele, niet nader onderbouwde stelling heeft eiser niet aannemelijk gemaakt dat de chemische en ecologische kwaliteit van het watersysteem niet wordt beschermd of dat door het verlenen van de vergunning de maatschappelijke functie van het watersysteem wordt ontkend. Voor zover eiser wijst op de gevolgen voor het aanwezige zwembad, het feit dat het recreatiepark is gelegen in een beschermingszone tussen Natura 2000-gebieden en het gegeven dat het terrein van het recreatiepark op grond van het bestemmingsplan is bestemd voor kleinschalige recreatie zijn dit argumenten die niet kunnen leiden tot de conclusie dat de watervergunning in strijd komt met de doelstellingen van artikel 2.1 van de Waterwet.

Zie ook de uitspraak van deze rechtbank van dezelfde datum inzake nr.

[ECLI:NL:RBNNE:2026:4271](#).

[Naar inhoudsopgave](#)

Ziekte en arbeidsongeschiktheid

JnB 2026, 1008

MK CRvB, 08-10-2026, [ECLI:NL:CRVB:2026:1304](#)

Raad van bestuur van het Uvw.

Richtlijn 79/7/EEG 4

Ziektewet (ZW) 3, 6 lid 1 aanhef en onder c

Regeling Dienstverlening aan huis (Regeling)

ZIEKTEWET. PERSOONLIJKE DIENSTVERLENING. BEGRIP WERKNEMER. VERBODEN DISCRIMINATIE VAN VROUWEN. De Raad is van oordeel dat de rechtbank terecht heeft geoordeeld dat artikel 6, eerste lid, aanhef en onder c, van de ZW wegens strijd met artikel 4 van de Richtlijn 79/7/EEG ten opzichte van betrokkene buiten toepassing moet worden gelaten. Aangevallen uitspraak bevestigd. De Raad gunt aan het Uvw een termijn van dertien weken, in plaats van zes weken, om een nieuw besluit te nemen.

1.1. Betrokkene werkte als huishoudelijke hulp bij zeven huishoudens van natuurlijke personen, verspreid over vijf dagen. Zij werkte voor geen enkel huishouden meer dan drie dagen per week. [...]

1.2. Met een besluit van 20 maart 2023 heeft het Uvw geweigerd aan betrokkene een ZW-uitkering toe te kennen. Met een besluit op bezwaar van 24 oktober 2023 heeft het Uvw de weigering gehandhaafd. Het Uvw heeft hieraan ten grondslag gelegd dat betrokkene niet op ten minste vier dagen per week had gewerkt voor één werkgever. Daarom was betrokkene volgens het Uvw op grond van artikel 6, eerste lid, aanhef en onder c van de ZW geen werknemer in de zin van de ZW. Zij was dan ook niet verplicht verzekerd voor de ZW. [...]

4.1. Tussen partijen is in geschil of betrokkene in verband met haar werkzaamheden verzekerd was voor de ZW. Het antwoord op die vraag hangt ervan af of artikel 6, eerste lid, aanhef en onder c, van de ZW in haar geval buiten toepassing moet worden gelaten wegens strijd met artikel 4 van de Richtlijn 79/7/EEG. Daarbij is niet in geschil dat, zoals ook de Raad bij uitspraak van 30 maart 2023 [\[ECLI:NL:CRVB:2023:481\]](#) heeft vastgesteld, deze uitzonderingsbepaling geen directe discriminatie op grond van geslacht inhoudt, maar wel een aanzienlijk groter percentage vrouwen dan mannen treft. [...]

4.11. Gelet op 4.2 tot en met 4.10.3 kunnen de argumenten van het Uvw niet leiden tot het oordeel dat de uitzonderingsbepaling in een geval als dat van betrokkene, waarin de dienstverlener, verspreid over diverse huishoudens, een substantieel aantal uren per week werkzaam is maar voor geen enkele werkgever op meer dan drie dagen per week, en deze dienstverlener niet uit een pgb wordt betaald, een geschikt en noodzakelijk middel is om de arbeidsmarkt voor persoonlijke dienstverlening te stimuleren en illegale arbeid te voorkomen. Omdat de uitzonderingsbepaling een aanzienlijk hoger percentage vrouwen dan mannen treft, en niet wordt gerechtvaardigd door objectieve factoren, is de uitzonderingsbepaling in strijd met artikel 4 van de Richtlijn 79/7/EEG. [...]

4.13. De rechtbank heeft dus terecht geoordeeld dat artikel 6, eerste lid, aanhef en onder c, van de ZW wegens strijd met artikel 4 van de Richtlijn 79/7/EEG ten opzichte van betrokkene buiten toepassing moet worden gelaten. De Raad zal de uitspraak van de rechtbank dan ook bevestigen, met aanpassing van de termijn waarbinnen het Uvw een nieuwe beslissing op bezwaar met nemen. De Raad beschikt niet over voldoende gegevens om zelf in de zaak te voorzien. Naar zeggen van het Uvw staan mogelijk één of meer andere bepalingen in de ZW in de weg aan de toekenning van een ZW-uitkering aan betrokkene. [...]

4.15. De aangevallen uitspraak zal worden bevestigd. Wel zal de Raad aan het Uvw een termijn van dertien weken, in plaats van zes weken, gunnen na verzending van deze uitspraak om een nieuw besluit te nemen. [...]

JnB 2026, 1009

MK CRvB, 09-09-2026, [ECLI:NL:CRVB:2026:1263](#)

Raad van bestuur van het Uvw.

Wet werk en inkomen naar arbeidsvermogen (Wet WIA)

Werkloosheidswet (WW)

Toeslagenwet (TW) 2 lid 1 aanhef onder a, 2 lid 2 aanhef onder a

WET WIA. WW. WEIGERING TOESLAG OP VOORSCHOTTEN. Het Uvw heeft hangende beroep (ter zitting bij de rechtbank) zijn standpunt gewijzigd in die zin dat een toeslag op een verstrekt voorschot aan WIA-uitkering mogelijk is, maar dat dit niet kan, als het recht op voorschot aan WIA-uitkering is ingetrokken. Dat laatste is hier gebeurd, omdat het Uvw de aanvraag van appellante voor een WIA-uitkering heeft afgewezen. Achteraf is vastgesteld dat appellante geen recht heeft op een WIA-uitkering, zodat de voorschotten ten onrechte zijn toegekend. Aangevallen uitspraak bevestigd.

[Naar inhoudsopgave](#)

Volksverzekeringen

JnB 2026, 1010

CRvB, 01-10-2026, [ECLI:NL:CRVB:2026:1273](#)

Raad van bestuur van de Svb.

Algemeen Verdrag inzake sociale zekerheid tussen het Koninkrijk der Nederlanden en het Koninkrijk Marokko (NMV) 5, 35d onder a, 35d onder b

Algemene Kinderbijslagwet (AKW) 7, 7b

KINDERBIJSLAG. NMV. OVERGANGSRECHT. Appellant komt alleen in aanmerking voor kinderbijslag voor zijn zoon als al recht bestond op kinderbijslag op 1 januari 2021. Dat is hier niet het geval, omdat de zoon van appellant na die datum is geboren. Aangevallen uitspraak bevestigd.

4.1. Niet in geschil is dat [naam dochter] 18 jaar is geworden op [geboortedatum 1] 2022. Reeds om die reden is er voor haar vanaf het derde kwartaal van 2022 geen recht meer op kinderbijslag. Dit volgt uit artikel 7, eerste lid, van de AKW.

4.2. Niet in geschil is dat [naam zoon] in Marokko woont. Als hoofdregel geldt dan dat geen recht bestaat op kinderbijslag. Dit volgt uit artikel 7b van de AKW. Op grond van het NMV was het mogelijk kinderbijslag toe te kennen aan verzekerden ten behoeve van kinderen die in Marokko wonen. Per 2 januari 2021 bestaat die mogelijkheid niet meer. Dat is geregeld in artikel 35d, onder a, van het NMV. In artikel 35d, onder b, van het NMV is overgangsrecht opgenomen. Dit overgangsrecht houdt in dat als een verzekerde op 1 januari 2021 al kinderbijslag ontvangt, het recht op kinderbijslag blijft bestaan, zolang de rechthebbende en het kind na die datum zonder onderbreking blijven voldoen aan de voorwaarden. Dit betekent dat appellant alleen in aanmerking komt voor kinderbijslag voor

[naam zoon] als al recht bestond op kinderbijslag op 1 januari 2021.[...] Dat is hier niet het geval, omdat [naam zoon] na die datum is geboren.

4.3. Dat appellant zijn kinderen onderhoudt, een WAO-uitkering ontving en geen inkomen of uitkering meer heeft, zoals hij in hoger beroep heeft aangevoerd, kan niet leiden tot een recht op kinderbijslag.

[Naar inhoudsopgave](#)

Sociale zekerheid overig

JnB 2026, 1011

CRvB, 07-10-2026, [ECLI:NL:CRVB:2026:1299](#)

CAK.

Verordening (EG) nr. 883/2004 24, 25, 30

Zorgverzekeringswet (ZVW) 69

ZVW. VERDRAGSRECHT. Het **CAK** heeft aan appellant meegedeeld dat hij met ingang van 30 juni 2020 niet langer verdragsgerechtigde is, omdat hij geen uitkering meer uit Nederland ontvangt. Hij is daarom geen verdragsbijdrage meer verschuldigd.

Naar het oordeel van de Raad bestaat geen aanleiding voor een eerdere beëindiging van het verdragsrecht dan per 30 juni 2020, omdat appellant vóór die datum nog verdragsgerechtigde was. Dat hij in Spanje in 2020 geen medische zorg heeft afgenomen die door het Spaanse wettelijke stelsel wordt gedekt, doet niet af aan het feit dat hij als verdragsgerechtigde een verdragsbijdrage moet betalen. Dit vloeit voort uit artikel 30 van Verordening (EG) nr. 883/2004 in verbinding met artikel 69 van de Zorgverzekeringswet. Aangevallen uitspraak bevestigd.

[Naar inhoudsopgave](#)

Bestuursrecht overig

AVG

JnB 2026, 1012

MK ABRS, 07-10-2026, [ECLI:NL:RVS:2026:5894](#)

Raad van Bestuur van het Uitvoeringsinstituut werknemersverzekeringen (Uwv).

Algemene verordening gegevensbescherming (AVG) 15

Algemene wet bestuursrecht 1:3

Regeling inzage- en correctierecht UWV 2018 (Regeling) 7 lid 1

AVG. BESLUIT. I.c. wordt geoordeeld dat de brief van het UWV van 17 juli 2024 een besluit is tot wijziging van het besluit van 9 november 2023. In het besluit van 17 juli 2024 staat namelijk dat het Uwv niet meer beschikt over fysieke dossiers van appellant en dat dat in overeenstemming is met de geldende bewaartermijn voor medische stukken. Dit betekent dat appellant hiervan geen inzage kan krijgen als bedoeld in artikel 15 van de AVG. Verwijzing naar artikel 7, eerste lid, van de Regeling. Met het besluit van 17 juli 2024 is het inzageverzoek van appellant dus ingewilligd, voor zover hem op 15 november 2023 inzage in zijn persoonsgegevens is geboden, en voor het overige afgewezen. Verder wordt geoordeeld dat de termijnoverschrijding verschoonbaar moet worden geacht.

JnB 2026, 1013

MK Rechtbank Midden-Nederland, 28-09-2026, [ECLI:NL:RBMNE:2026:6594](#)

Autoriteit Persoonsgegevens.

Algemene wet bestuursrecht (Awb) 8:88 lid 1 aanhef en onder a

SCHADEVERGOEDING. VERZOEKSCHRIFTPROCEDURE. AVG. Afwijzing verzoek om schadevergoeding. De rechtbank oordeelt dat het vernietigde besluit van 16 juli 2020 waarbij een bestuurlijke boete is opgelegd, een onrechtmatig besluit is als bedoeld in artikel 8:88, eerste lid, aanhef en onder a, van de Awb. Het voornemen van 22 november 2019 om tot handhaving over te gaan is een onrechtmatige handeling ter voorbereiding van een onrechtmatig besluit als bedoeld in artikel 8:88, eerste lid, aanhef en onder b, van de Awb. Verder wordt geoordeeld dat er een causaal verband is tussen het onrechtmatige voornemen en de gestelde schade en dat de gestelde schade in redelijkheid als gevolg van dat voornemen is aan te merken. Verzoekster is er niet in geslaagd om de omvang van haar schade te bewijzen.

[Naar inhoudsopgave](#)

Huisvesting

JnB 2026, 1014

ABRS, 07-10-2026, [ECLI:NL:RVS:2026:5916](#)

college van burgemeester en wethouders van Boxtel.

Verordening huisvesting arbeidsmigranten Boxtel 2022 (Vha 2022)

HUISVESTING. BELANGHEBBENDE. Verlenen vergunning voor de huisvesting van 400 arbeidsmigranten op de [locatie 1]. I.c. wordt geoordeeld dat de rechtbank terecht heeft geoordeeld dat [persoon] belanghebbende is bij de vergunning. Het oordeel van de rechtbank dat [persoon] rechtstreeks feitelijke gevolgen ondervindt als gevolg van de huisvesting van de arbeidsmigranten is juist. Hij woont namelijk aan de [locatie 2] en doordat een groot aantal migranten wordt gehuisvest zullen daar merkbaar meer verkeersbewegingen plaatsvinden. De rechtbank heeft daarbij ook terecht deze gevolgen gekwalificeerd als gevolgen van enige betekenis. De omstandigheden waar het college vanuit is gegaan, te weten de afstand van 400 meter van de woning van [persoon] tot aan de projectlocatie en het ontbreken van direct zicht vanuit de woning op de projectlocatie zijn hiervoor niet doorslaggevend. Voor de vraag naar de betekenis van de gevolgen zijn namelijk ook andere factoren van belang. Van belang is bijvoorbeeld dat [persoon] aan de [locatie 2] woont en dit de enige ontsluitingsroute is van de projectlocatie naar het centrum en de bedrijfsterreinen van Boxtel. Bovendien heeft [persoon] op de zitting aangegeven dat ook de [locatie 3] dicht langs zijn huis loopt en als sluiproute zal worden gebruikt tussen Boxtel en de projectlocatie.

[Naar inhoudsopgave](#)

Schadevergoeding

JnB 2026, 1015

MK ABRs, 07-10-2026, [ECLI:NL:RVS:2026:5919](#)

Commissie Schadefonds Geweldsmisdrijven (CSG), appellante.

Wet schadefonds geweldsmisdrijven (Wsg) 1, 3 lid 1 onder a

SCHADEVERGOEDING. UITKERING. Afwijzing uitkering uit schadefonds. I.c. wordt met de rechtbank geoordeeld dat wederpartij ten gevolge van het seksuele misbruik van zijn moeder door haar vader ernstig geestelijk letsel heeft bekomen en aanspraak heeft op een uitkering uit het Schadefonds. Weliswaar is de (slachtoffer)positie van wederpartij en zijn moeder verschillend, maar de aard van het gepleegde misdrijf maken het voor de hand liggend dat niet enkel de moeder van wederpartij rechtstreeks letsel ondervindt ten gevolge van het misdrijf, maar ook wederpartij zelf. Een kind dat wordt geboren uit incestueus seksueel misbruik, wordt door dit misdrijf direct aangetast in zijn recht op psychische integriteit en identiteitsontwikkeling. Dat het hieruit voortvloeiende geestelijke letsel zich pas kan voordoen na de geboorte van het kind, maakt niet dat er geen voldoende verband bestaat tussen het misdrijf en het letsel om te kunnen aannemen dat het kind door het misdrijf rechtstreeks letsel heeft opgelopen.

[Naar inhoudsopgave](#)

Toeslagen

JnB 2026, 1016

Rechtbank Midden-Nederland, 01-10-2026, [ECLI:NL:RBMNE:2026:6718](#)

Dienst Toeslagen, verweerder.

Wet hersteloperatie toeslagen (Wht) 6.2

TOESLAGEN. HERSTELOPERATIE. AANVRAAG. HZK-REGELING. BNT. REDELIJKE BESLISTERMIJN. Verzoek om tegemoetkoming op grond van de regeling voor huurtoeslag, zorgtoeslag, en kindgebonden budget (hzk-regeling). Een termijn van zes maanden kan als een redelijke termijn worden gezien om te beslissen op een verzoek in het kader van de hzk-regeling. Het uitgangspunt van de Wht is dat in beginsel binnen zes maanden op een aanvraag wordt beslist. Verweerder heeft in de mededeling van 31 maart 2026 de redelijke beslistermijn bepaald op 12 maanden. Verweerder heeft echter niet toegelicht waarom hij aansluiting heeft gezocht bij de *verlengde* wettelijke beslistermijn uit de Wht en waarom hij niet zou kunnen beslissen binnen een termijn van zes maanden. I.c. heeft verweerder tijdig beslist en is geen dwangsom verschuldigd.

[...] *Wat is de redelijke beslistermijn?*

10. De rechtbank stelt vast dat voor het beslissen op een verzoek om compensatie op grond van de hzk-regeling geen wettelijke termijn geldt, zodat op grond van artikel 4:13, eerste lid, van de Awb een redelijke termijn geldt. Deze termijn is in ieder geval verstreken wanneer het bestuursorgaan niet binnen acht weken een beschikking heeft gegeven of een mededeling heeft gedaan met daarin een redelijke termijn waarbinnen de beschikking tegemoet kan worden gezien (zie artikel 4:14, derde lid, van de Awb). Dit betekent dat verweerder in beginsel gehouden was om binnen acht weken na ontvangst van het verzoek van eiseres een beschikking te geven of een mededeling te doen en daarbij een zo kort mogelijke termijn te noemen waarbinnen de beschikking wel tegemoet kan worden gezien.⁵

11. Verweerder heeft binnen acht weken na ontvangst van het verzoek aan eiseres medegedeeld dat zij voor 12 februari 2027 bericht zal ontvangen. De rechtbank begrijpt dit zo dat verweerder hiermee bedoelt dat eiseres voor 12 februari 2027 een beschikking zal ontvangen. De rechtbank is van oordeel dat verweerder daarmee een mededeling heeft gedaan als bedoeld in artikel 4:14, derde lid, van de Awb. De rechtbank volgt niet het betoog van eiseres dat dit bericht over het vaststellen van de beslistermijn niet rechtsgeldig is omdat verweerder in het bericht de genoemde termijn niet heeft gemotiveerd. Uit artikel 4:14, derde lid, van de Awb volgt niet dat de mededeling alleen rechtsgeldig is als de genoemde beslistermijn in deze mededeling (deugdelijk) is gemotiveerd. Dat volgt ook niet uit de door eiseres genoemde jurisprudentie. De rechtbank is dan ook van oordeel dat het bericht van verweerder voldoet aan de vereisten van artikel 4:14, derde lid, van de Awb en dat verweerder met dat bericht de redelijke beslistermijn heeft bepaald op 12 maanden.

12. Vervolgens is de vraag of dit een redelijke beslistermijn is. De rechtbank overweegt hierover als volgt.

13. De rechtbank is van oordeel dat voor de redelijke termijn kan worden aangesloten bij de in de Wht genoemde beslistermijnen voor de integrale beoordeling, aangezien zowel bij de hzk-regeling als bij de integrale beoordeling verweerder bekijkt of sprake is geweest van institutionele vooringenomenheid en/of een 'opzet/grove schuld-registratie'. Dat het onderzoek dat verweerder in het kader van de hzk-regeling uitvoert niet meer inhoudt dan een simpele BSN-check, zoals eiseres tijdens de zitting heeft aangevoerd, volgt de rechtbank niet. Het dossier van eiseres bevat namelijk

ook openbare, algemene informatie over het onderzoek en de stappen die verweerder in het algemeen zet bij een beoordeling in het kader van de hzk-regeling.⁶ Daaruit blijkt dat als iemand voorkomt in een CAF-onderzoek, verweerder vervolgonderzoek doet om te beoordelen of er sprake is van institutioneel vooringenomen handelen. Ook bij de beoordeling van de opzet/grove schuldregistratie zet verweerder vervolgstappen als blijkt dat iemand in de periode van 2005 tot en met 2019 toeslag moest terugbetalen. Verder staat in die algemene en openbare informatie dat verweerder onderzoek doet in meerdere systemen en naar verschillende soorten informatie. Daarmee verschilt het onderzoek in het kader van de hzk-regeling niet wezenlijk van het onderzoek in het kader van de integrale beoordeling. De rechtbank kan daarom volgen dat verweerder voor de redelijke beslistermijn van de hzk-regeling aansluiting heeft gezocht bij de in de Wht genoemde beslistermijn voor de integrale beoordeling.

14. De rechtbank stelt vast dat op grond van artikel 6.2 van de Wht de beslistermijn voor de integrale beoordeling zes maanden bedraagt en dat deze termijn eenmalig kan worden verlengd met zes maanden. Het uitgangspunt van de Wht is dus dat in beginsel binnen zes maanden op een aanvraag wordt beslist. Verweerder heeft in de mededeling van 31 maart 2026 de redelijke beslistermijn bepaald op 12 maanden. Verweerder heeft echter niet toegelicht waarom hij aansluiting heeft gezocht bij de *verlengde* wettelijke beslistermijn uit de Wht en waarom hij niet zou kunnen beslissen binnen een termijn van zes maanden. Gelet op wat de rechtbank hiervoor heeft overwogen, namelijk dat verweerder een zo kort mogelijke termijn moet noemen waarbinnen de beschikking tegemoet kan worden gezien, acht de rechtbank de door verweerder genoemde termijn van 12 maanden niet redelijk.

15. De rechtbank is van oordeel dat een termijn van zes maanden als een redelijke termijn kan worden gezien om te beslissen op een verzoek in het kader van de hzk-regeling. De omstandigheid dat verweerder in het geval van eiseres ook binnen zes maanden heeft besloten, onderstreept dat. [...]

[Naar inhoudsopgave](#)

Vreemdelingenrecht

Asiel

JnB 2026, 1017

MK Rechtbank Den Haag, zittingsplaats Arnhem, 29-09-2026, [ECLI:NL:RBDHA:2026:29024](#)
minister van Asiel en Migratie.

Vw 2000 30a lid 1 a

ASIEL. GRIEKENLAND. INTERNATIONALE BESCHERMING. Deze uitspraak gaat over de niet-ontvankelijkverklaring van de asielaanvraag van eiser, omdat hij internationale bescherming heeft in Griekenland. Eiser is het daar niet mee eens. Hij voert daartoe een aantal hierna te bespreken beroepsgronden aan. De rechtbank oordeelt dat de minister de aanvraag terecht niet-ontvankelijk heeft verklaard. De minister mag de vraag of een Griekse statushouder bij terugkeer in zijn basisbehoeften kan voorzien, beoordelen aan de hand van diens individuele omstandigheden. De minister heeft zich in het geval van eiser terecht op het standpunt gesteld dat hij zelfredzaam is en daarom bij terugkeer niet in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie terecht komt.

JnB 2026, 1018

MK Rechtbank Den Haag, zittingsplaats Utrecht, 07-10-2026, [ECLI:NL:RBDHA:2026:29516](#) en [ECLI:NL:RBDHA:2026:29518](#)

minister van Asiel en Migratie.

Vw 2000 29 lid 1 a b

ASIEL. Deze uitspraak gaat over de vraag of het beroep van eiser tegen de inwilliging van zijn asielaanvraag ontvankelijk is. De asielaanvraag van eiser is ingewilligd op grond van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder b, van de Vw 2000 (zoals die luidde voor de inwerkingtreding van de Uitvoeringswet Asiel- en Migratiepact per 12 juni 2026). Eiser vindt dat zijn asielaanvraag ingewilligd had moeten worden op grond van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder a, van de Vw. Eiser heeft te laat beroep ingesteld. De rechtbank komt in deze uitspraak tot het oordeel dat sprake is van een verschoonbare termijnoverschrijding.

Aan eiser is eerder een asiolvergunning verstrekt op de b-grond. Op dat moment golden voor een vergunning op de a- en b-grond dezelfde rechten en voorzieningen. Gelet op rechtspraak van de Afdeling had een vreemdeling destijds geen procesbelang bij een procedure tegen de verleningsgrond, omdat de wijziging van de verleningsgrond niet zou leiden tot een andere rechtspositie.

Eiser heeft na 12 juni 2026 alsnog beroep ingesteld. De rechtbank ziet zich voor de vraag gesteld of er sprake is van een verschoonbare termijnoverschrijding.

De rechtbank is van oordeel dat de termijnoverschrijding verschoonbaar is.

De rechtbank stelt vast dat met ingang van 12 juni 2026 door het invoeren van het tweestatusstelsel en het ontbreken van overgangsrecht niet langer sprake is van dezelfde rechten en voorzieningen voor vergunningen op de a-grond en de b-grond. Vanaf 12 juni 2026 kan daarom niet langer de uitzondering van artikel 46, tweede lid, van de Procedurerichtlijn gelden en moet men een effectief rechtsmiddel kunnen aanwenden tegen een beslissing om geen vluchtelingenstatus toe te kennen. De rechtbank is van oordeel dat het indienen van een nieuwe asielaanvraag, een verzoek om

herziening en het opkomen tegen de weigering in een nareisprocedure niet kunnen worden aanmerkt als een daadwerkelijk rechtsmiddel in de zin van 46, derde lid, van de Procedurerichtlijn.

De rechtbank ziet aanleiding om artikel 6:11 van de Awb richtlijnconform te interpreteren. De rechtbank is van oordeel dat eiser niet eerder dan 12 juni 2026 een daadwerkelijk rechtsmiddel kon aanwenden tegen de weigering om een vergunning op de a-grond aan hem te verlenen en dat uitsluitend het instellen van beroep tegen het bestreden besluit kan worden aangemerkt als een daadwerkelijk rechtsmiddel. De rechtbank is van oordeel dat eiser zo spoedig als dit redelijkerwijs kon worden verlangd beroep heeft ingesteld.

Het beroep is ontvankelijk. De rechtbank is van oordeel dat het bestreden besluit onvoldoende gemotiveerd is. Het beroep is gegrond en de rechtbank vernietigt het bestreden besluit, voor zover daarbij geweigerd is om aan eiser een asielvergunning op de a-grond te verlenen.

[Naar inhoudsopgave](#)

MVV

JnB 2026, 1019

MK Rechtbank Den Haag, 02-10-2026, [ECLI:NL:RBDHA:2026:28901](#) en [ECLI:NL:RBDHA:2026:28902](#)

minister van Asiel en Migratie.

Vw 2000 29d

MVV. NAREIS. Deze uitspraak gaat over de nieuwe strengere vereisten voor nareis die sinds 12 juni 2026 gelden (kerngezin, inkomenseis en wachttermijn). De rechtbank is van oordeel dat de nieuwe strengere eisen en de keuze om deze ook te laten gelden voor oude aanvragen niet in strijd zijn met hogere regels en rechtsbeginselen. Dat betekent niet dat de minister elke aanvraag zomaar mag afwijzen. De minister moet, gelet op de vereiste evenredigheid en het bepaalde in artikel 8 van het EVRM, in elke zaak rekening houden met alle belangen van de betrokkenen. In deze zaak heeft de minister dat onvoldoende gedaan. Dat betekent dat de minister nieuwe besluiten moet nemen.

Bij deze uitspraken is een [persbericht](#) ("Nieuwe regels voor gezinshereniging (nareis) mogen ook bij oudere aanvragen worden toegepast") uitgebracht.

[Naar inhoudsopgave](#)

Procesrecht

JnB 2026, 1020

MK ABRS, 05-10-2026, [ECLI:NL:RVS:2026:5856](#)

minister van Asiel en Migratie.

Awb 6:11

PROCESRECHT. VERSCHOONBARE TERMIJNOVERSCHRIJDING. Sprake van ernstige psychische problemen en beperkte zelfredzaamheid.

3.3. Naar het oordeel van de Afdeling zijn er in dit geval bijzondere omstandigheden die appellant betreffen, waardoor de termijnoverschrijding verschoonbaar is. Tussen partijen staat niet ter

discussie dat appellant ernstige psychische problemen heeft die ook juist in de periode dat de bezwaartermijn liep aanleiding zijn geweest om de grondslag van de bewindvoering te wijzigen. In het Wmo-verslag staat dat appellant zeer inactief en lusteloos is, last heeft van somberheids-, paniek- en angstklachten en ongecontroleerd agressief gedrag kan vertonen als zaken niet lopen zoals zij wil. Ook blijkt uit dit verslag dat de relatie tussen appellant en haar ouders, bij wie zij inwoont, vanwege haar problematiek onder druk staat. Anders dan de rechtbank heeft overwogen, biedt dit verslag voldoende aanknopingspunten voor de conclusie dat appellant psychisch niet in staat was om tijdig bezwaar te (laten) maken. Er blijkt immers uit dat appellant door haar psychische problemen wordt belemmerd in haar dagelijks functioneren, geen overzicht heeft over wat er moet gebeuren en dat het haar meestal niet lukt om actie te ondernemen als een situatie daar wel om vraagt. Appellant is volgens het Wmo-verslag bijvoorbeeld niet zelf in staat om de hulp van haar begeleider in te schakelen. Zij heeft aansturing nodig vanuit een professional. Haar belemmeringen kunnen, zo staat in de conclusie van het verslag, niet worden opgelost door de inzet van haar sociaal netwerk, gebruikelijke zorg of voorliggende voorzieningen. Al met al blijkt uit dit verslag dat appellant niet tot nauwelijks zelfredzaam is en dat het haar directe omgeving niet lukt haar de nodige ondersteuning te bieden. Gelet hierop kon niet zonder meer van appellant worden verwacht dat zij de mensen om haar heen, zoals haar ouders, zou inschakelen om bezwaar te maken. Het voert te ver om, zoals de rechtbank heeft betrokken, van de ouders van appellant te verlangen dat zij daarvoor op hun beurt de hulp van derden hadden moeten inroepen. Onder deze omstandigheden kan appellant hooguit een gering verwijt worden gemaakt van de termijnoverschrijding.

3.4. De Afdeling is daarnaast van oordeel dat het bezwaarschrift zo spoedig mogelijk is ingediend als kon worden verlangd, nadat de bewindvoerder kennis kreeg van het besluit van 22 maart 2023 en hij naar de reden daarvan navraag moest doen.

[Naar inhoudsopgave](#)

Richtlijnen en verordeningen

JnB 2026, 1021

MK ABRS, 07-10-2026, [ECLI:NL:RVS:2026:5867](#)

minister van Asiel en Migratie.

Verordening (EU) nr. 2024/1351

AMBV. PREJUDICIËLE VERWIJZING. De Afdeling bestuursrechtspraak wil van het HvJEU weten hoe het overgangsrecht precies moet worden uitgelegd en of de rechter in beroep na 12 juni 2026 de manier mag toetsen waarop een lidstaat de verantwoordelijkheid heeft bepaald als dat nog onder de oude Dublinverordening is gebeurd. Zij wil daarbij ook weten hoe het overgangsrecht zich verhoudt met het recht op effectieve rechtsbescherming.

1) Moet artikel 84, tweede lid, van Verordening (EU) nr. 2024/1351 betreffende asiel- en migratiebeheer, gerectificeerd bij 2025/90929, aldus worden uitgelegd dat met de "volgens de in Verordening (EU) nr. 604/2013 vastgelegde criteria" uitsluitend de in hoofdstuk III van deze Verordening neergelegde materiële criteria worden bedoeld? Zo nee, welke bepalingen uit Verordening (EU) nr. 604/2013 worden daar nog meer mee bedoeld?

2a) Moeten de artikelen 84, tweede lid, en 85 van Verordening (EU) nr. 2024/1351 betreffende asiel- en migratiebeheer, gelezen in het licht van het rechtszekerheidsbeginsel en het recht op effectieve rechtsbescherming, neergelegd in artikel 47 van het EU Handvest, zo worden uitgelegd dat artikel

43, eerste lid, van Verordening (EU) nr. 2024/1351 van toepassing is op een beroepsprocedure tegen een overdrachtsbesluit waarin de minister de verantwoordelijke lidstaat overeenkomstig artikel 84, tweede lid, van Verordening (EU) nr. 2024/1351 heeft bepaald aan de hand van de in Verordening (EU) nr. 604/2013 vastgelegde criteria?

2b) Is het, mede in het licht van het gelijkheidsbeginsel, voor de beantwoording van deze vraag van belang of de minister voor of na 12 juni 2026 een besluit op het verzoek om internationale bescherming heeft genomen of is daarvoor een moment in de beroepsprocedure bepalend, zoals de datum waarop het rechtsmiddel is aangewend of de rechter het onderzoek op de zitting heeft gesloten?

3) Indien het antwoord op vraag 2a bevestigend luidt: zijn de artikelen 84, 85, tweede lid, en 43, eerste lid, van Verordening (EU) nr. 2024/1351 geldig in het licht van het recht op effectieve rechtsbescherming, neergelegd in artikel 47 van het EU Handvest, als artikel 43, eerste lid, van Verordening (EU) nr. 2024/1351 ertoe leidt dat de in dat artikellid neergelegde beperking van de draagwijdte van het rechtsmiddel een verzoeker belet om de bepaling van de verantwoordelijke lidstaat te betwisten wanneer het verzoek om internationale bescherming is geregistreerd voor 12 juni 2026?

Bij deze uitspraak heeft de Afdeling een [persbericht](#) ("Prejudiciële vragen over overgangsrecht van Asiel- en Migratiebeheerverordening en rechterlijke toetsing van overdrachtsbesluiten") uitgebracht.

JnB 2026, 1022

HvJEU (Vierde kamer), 08-10-2026, [ECLI:EU:C:2026:839](#)

Kreis Bergstraße.

Richtlijn 2003/86/EG 10 lid 3 a

GEZINSHERENIGINGSRICHTLIJN. Artikel 10, lid 3, onder a), van richtlijn 2003/86/EG [Gezinsherenigingsrichtlijn] moet aldus worden uitgelegd dat het verzoek om gezinshereniging van de ouders van een derdelander die als „alleenstaande minderjarige” het grondgebied van een lidstaat is binnengekomen, tijdens de behandeling van zijn verzoek om internationale bescherming meerderjarig is geworden en vóór de uitspraak van het arrest van 12 april 2018, A en S (C-550/16, EU:C:2018:2348), de vluchtelingenstatus heeft verkregen, moet worden ingediend binnen een redelijke termijn na de datum waarop de betrokken minderjarige als „vluchteling” is erkend. De redelijkheid van deze termijn moet worden beoordeeld met inachtneming van alle omstandigheden van de zaak.

[Naar inhoudsopgave](#)

Vreemdelingenbewaring

JnB 2026, 1023

MK ABRS, 01-10-2026, [ECLI:NL:RVS:2026:5833](#)

minister van Asiel en Migratie.

Vw 2000 59

VREEMDELINGENBEWARING. Korte strafrechtelijke detentie voorafgaand aan inbewaringstelling. De minister heeft zijn inspanningsverplichting geschonden omdat hij voorafgaand aan de inbewaringstelling binnen de termijn van acht werkdagen geen voorbereidingshandelingen verricht. In dit geval valt de belangenafweging in het voordeel van appellant uit.

3. In het geval van appellant gaat het om een korte strafrechtelijke detentie als bedoeld in de uitspraak van de Afdeling van 16 september 2026, [ECLI:NL:RVS:2026:5411](#), onder 8.9 en 8.10. Uit dezelfde uitspraak volgt dat de minister in een situatie zoals die van appellant een inspanningsverplichting heeft vanaf de dag waarop feitelijk de executie van de nog openstaande vonnissen is aangevangen. Die verplichting houdt in dat de minister uiterlijk op de zevende werkdag na de dag waarop feitelijk de executie van de vonnissen is aangevangen een eerste voorbereidingshandeling verricht. Deze termijn liep in het geval van appellant tot en met 26 augustus 2022. De minister heeft appellant op 27 augustus 2022 in bewaring gesteld. Omdat de minister voorafgaand aan de inbewaringstelling binnen de termijn van acht werkdagen geen voorbereidingshandelingen heeft verricht, heeft hij zijn inspanningsverplichting geschonden.

3.1. Uit de uitspraak van de Afdeling van 16 september 2026, [ECLI:NL:RVS:2026:5412](#), onder 4.1, volgt dat er ruimte is voor een belangenafweging. In dezelfde uitspraak heeft de Afdeling onder 4.2 en verder uitgelegd welke aspecten kenbaar in de belangenafweging betrokken kunnen worden. De Afdeling komt tot het oordeel dat het belang van appellant prevaleert boven het belang van de minister bij een bewaring gericht op het kunnen uitzetten van appellant. Zij licht dat hierna toe.

3.1.1. De duur van de schending is in het geval van appellant relatief beperkt, namelijk één dag. Bij een beperkte duur van een schending van de inspanningsverplichting kunnen bepaalde aspecten meewegen waardoor het belang van de minister bij een uitzetting, verwijdering of overdracht van een vreemdeling vanuit bewaring zwaarder weegt dan het belang van een vreemdeling om niet in bewaring te worden gesteld. De Afdeling verwijst voor deze aspecten naar de onder 3.1 genoemde uitspraak van 16 september 2026, onder 4.6.

3.1.2. In dit geval zijn zulke aspecten niet aan de orde. De minister is er namelijk niet in geslaagd om appellant, een Unieburger, op korte termijn naar Griekenland te verwijderen. Hij heeft appellant pas op 22 september 2022 verwijderd naar Griekenland. Appellant zat toen al bijna een maand in bewaring. Bovendien heeft appellant niet voor vertraging van zijn vertrek naar Griekenland gezorgd. Integendeel, hij had voorafgaand aan de bewaring zelf al een Grieks paspoort aangevraagd. Op het moment van de inbewaringstelling was het nog niet duidelijk of het Griekse consulaat in Den Haag dit paspoort al had ontvangen. De minister heeft op het moment van de inbewaringstelling hierover geen navraag gedaan. Appellant heeft vervolgens tijdens de bewaring meegewerkt aan zijn presentatie bij de Griekse autoriteiten.

3.1.3. Anders dan de rechtbank heeft overwogen, heeft de minister vanaf de inbewaringstelling met de daadwerkelijke handelingen gericht op verwijdering van appellant in het licht van de schending van de inspanningsverplichting onvoldoende voortvarend gehandeld. Gelet op de aanvraag van appellant voor een Grieks paspoort had de minister relatief eenvoudig en sneller navraag kunnen

doen bij de Griekse autoriteiten. Het samenstel van de handelingen van de minister tijdens de bewaring, namelijk dat hij op de vierde dag van de bewaring een e-mail heeft verstuurd naar het Griekse consulaat in Den Haag, op de vijfde dag van de bewaring een vertrekgesprek met appellant heeft gehouden en appellant pas op 13 september 2022 - de achttiende dag van de bewaring - bij het Griekse consulaat heeft gepresenteerd, maakt dat het belang van appellant bij de vaststelling van een onrechtmatige bewaring zwaarder weegt dan de belangen van de minister bij de bewaring van appellant met het oog op verwijdering naar Griekenland. De minister heeft ook niet gemotiveerd waarom dit tijdsverloop zo lang is. Als de minister met de hiervoor genoemde handelingen een aanvang had gemaakt tijdens de periode van de strafrechtelijke detentie waarin hij een inspanningsverplichting had, of als hij sneller vanaf de inbewaringstelling had gehandeld, had de bewaring aanzienlijk korter kunnen duren.

[Naar inhoudsopgave](#)